

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΧΟΥΡΣΙΔΟΥ

**ΓΙΝΕ ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΣ
ΚΑΙ**

ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ 2020

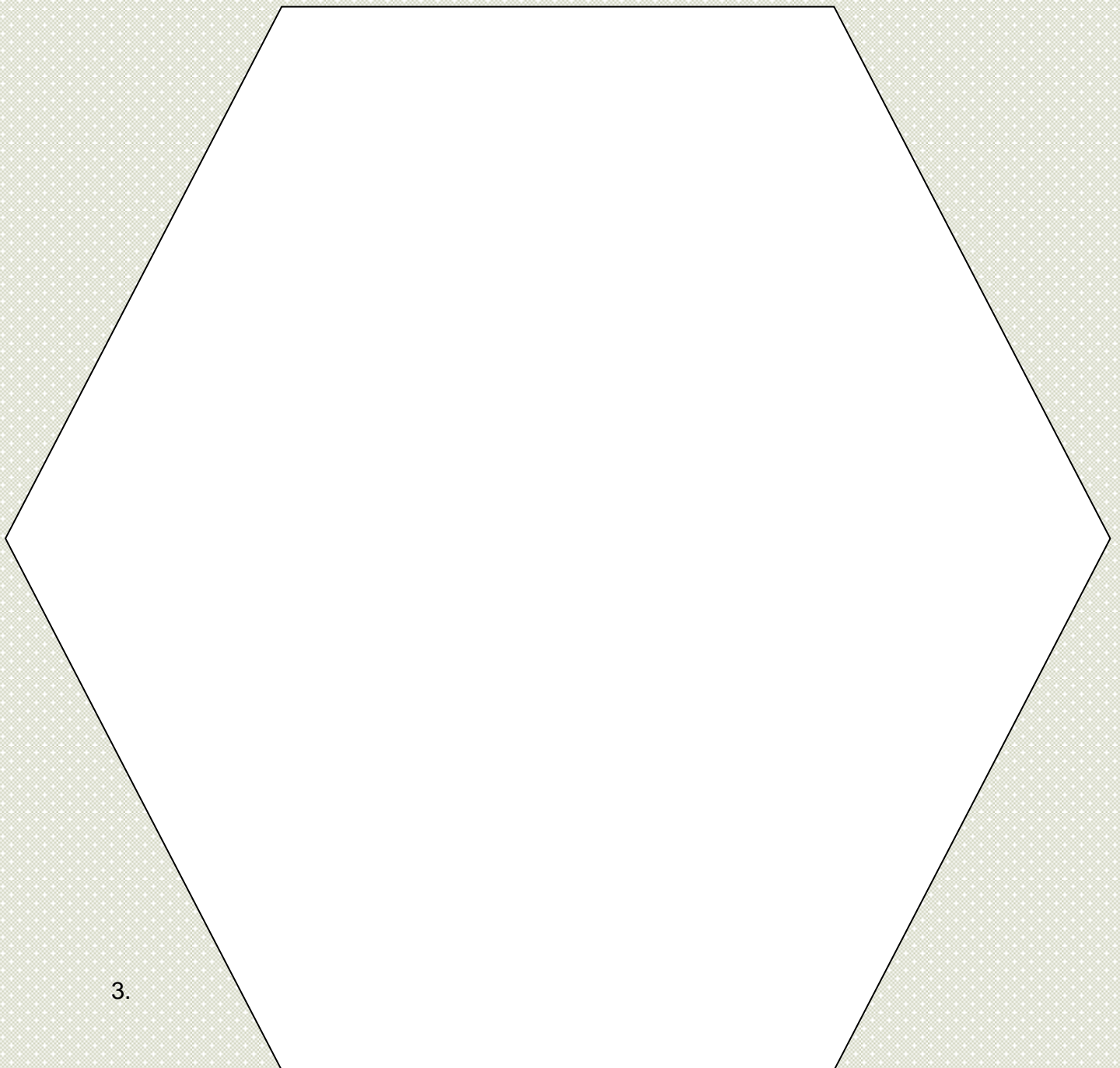
Μια φορά, πριν μερικές δεκάδες χρόνια, ζούσαν σε μια φάρμα πολλά ζώα που ήταν αγαπημένα μεταξύ τους. Όλοι στο χωριό είχαν να λένε τα καλύτερα.

Η φάρμα ήταν χτισμένη πάνω σε ένα λόφο και δίπλα σ' αυτόν κυλούσε ένα μικρό ποτάμι. Τα δέντρα πλούσια από τους καρπούς τους. Οι μηλιές φορτωμένες από μήλα που τα κλαδιά τους έφταναν μέχρι κάτω στο χώμα. Η θέα από το λόφο ήταν πανέμορφη. Απλώνονταν παντού μια γαλήνη, μια ηρεμία, που μπορούσε να την απολαύσει οποιοσδήποτε πήγαινε προς τα εκεί. Το κελάηδημα των πουλιών, το θρόισμα των φύλλων από το αεράκι του φθινοπώρου και οι φωνές των ζώων ήταν τα μόνα που ακούγονταν.

Σαν πλησίαζε κανείς στη φάρμα άκουγε πρώτα το μουγκανητό της Τούλας, της καφέ αγελάδας. Η Τούλα η αγελαδούλα είχε πέντε μοσχαρακια και ήταν φίλες με τη Νίτσα την κατσικά που είχε οκτώ κατσικάκια και έδιναν το πιο νόστιμο γάλα στο χωριό.

Από την άλλη μεριά της φάρμας ζούσαν η Γιούλα η κοτούλα μαζί με άλλες κότες και είχαν ένα τσούρμο κοτοπουλάκια , αφού κι ο Αλκίνοος ο πετεινός ξεχνούσε πόσα ήταν! Χήνες, πάπιες κι άλλα πουλερικά ήταν αγαπημένα και ο κυρ-Αργύρης ο σπιτονοικοκύρης το είχε καμάρι στο χωριό πως είχε την πιο φιλική και πλούσια φάρμα. Πλούσια σ' αγάπη που ξεχείλιζε παντού.

Ο Σταχτής ήταν ο σκύλος, ο προστάτης της φάρμας. Το ένστικτό του δεν τον ξεγελούσε ποτέ. Αμέσως αντιλαμβάνονταν τους κινδύνους και με γενναιότητα, γαβγίζοντας δυνατά προσπαθούσε να τους αντιμετωπίσει.

Ο κυρ-Αργύρης τάιζε τα ζώα του, τα έδινε νερό, τα φρόντιζε, τα μιλούσε κι έτσι περνούσαν πολύ ωραία και χαίρονταν τη ζωή μες' τις ομορφιές της φύσης. Μα κάποιος σα να ζήλεψε την ευτυχία τους και ήθελε να τους κάνει κακό.

Ένα βράδυ και ενώ όλα τα ζώα κοιμόταν ήσυχα, έπεσε μια σκόνη πάνω από τη φάρμα. Μια φωσφορούχα πράσινη σκόνη. Κανείς δε μπόρεσε να τη δει. Μόνο η Νάγια η κουκουβάγια, που έμενε ξάγρυπνη όλη τη νύχτα, την αντιλήφθηκε με τα μεγάλα της μυωπικά γυαλιά.

Μα σαν ξυπνήσαν όλοι το πρωί, ακούστε τι συνέβη.

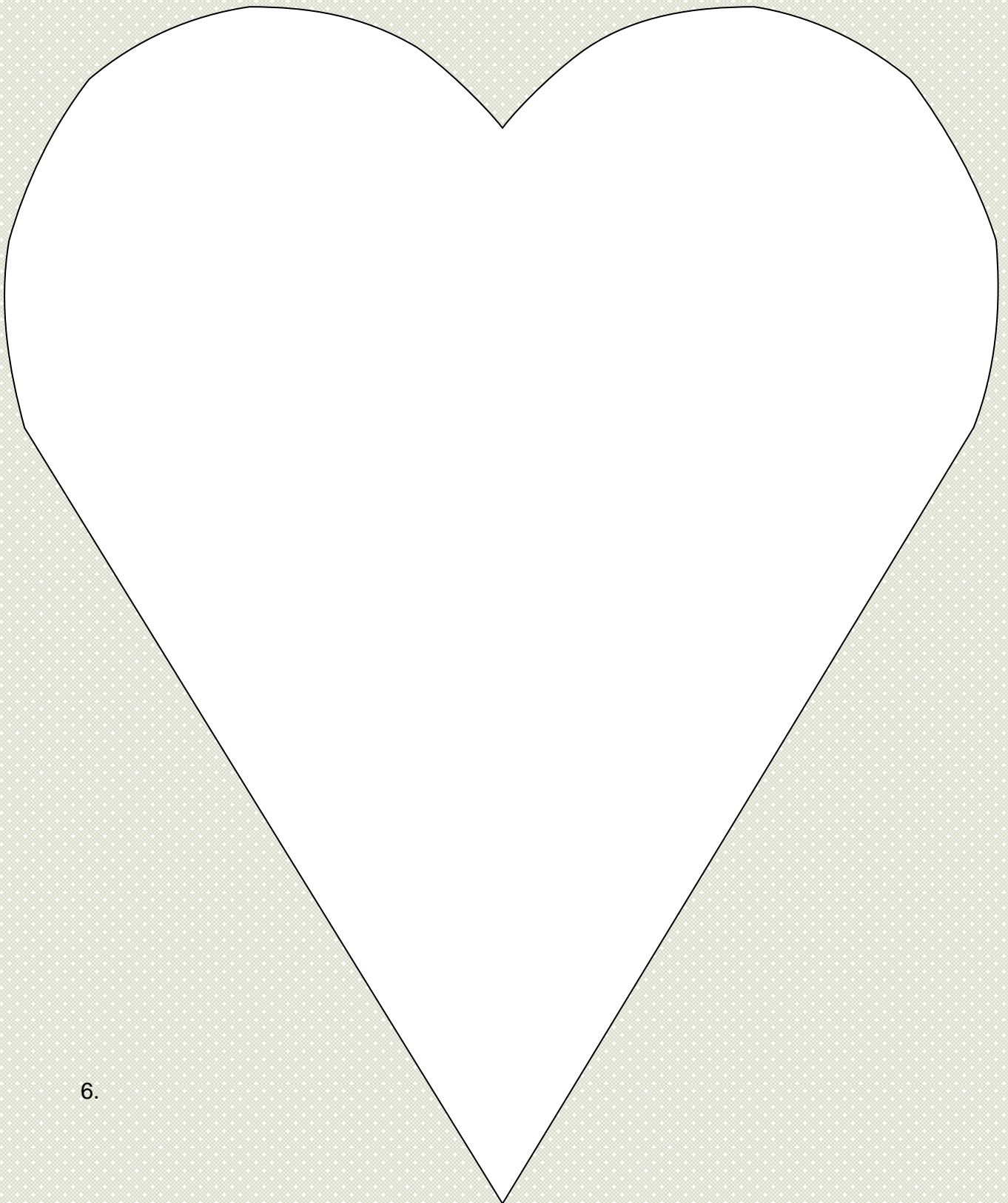
-Μου, μου, μουγκάνιζε ο κόκορας μόλις άνοιξε το στόμα του.

-Κικιρίκου, κακάριζε η αγελάδα.

-Μπε, μπε, βέλαζαν οι κόττες.

Μα τι έπαθαν τα ζώα; Δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν μεταξύ τους! Το άλογο γάβγιζε και τα γουρούνια χλιμίντριζαν. Ο σκύλος έκανε πα πα πα ενώ η κατσίκα έχασε τελείως τη μιλιά της!

Στο αγρόκτημα, αυτό το πρωινό ήταν τόσο αλλιώτικο από τα άλλα! Τα ζώα άρχισαν να μαλώνουν, να κοροϊδεύουν το ένα το άλλο και η αγάπη που τους έδενε, είχε αρχίσει να σβήνει.
Τι κρίμα!

Ο κυρ-Αργύρης ο σπιτονοικοκύρης δεν ήξερε τι να κάνει.
Τα είχε χαμένα!

- Παναγιά μου, έλεγε. Τι είν' τούτο το πράμα; Τι 'πάθαν τα
ζωντανά; Θα πα να φωνάξω το γιατρό τον Μανωλιό να τα
ξετάσ!

Έτσι ανέβηκε στο τρακτέρ του για να φωνάξει το γιατρό.
Στεναχωριόταν και πονούσε η ψυχή του, σαν έβλεπε τα
ζώα του σ' αυτή την κατάσταση, μη μπορώντας να τα
βοηθήσει.

Πέρασε πολύς καιρός και ήρθε ο χειμώνας. Τα ζώα κρύωναν μέσα στη φάρμα. Δε μιλιόντουσαν. Κρατούσαν μούτρα. Η φωνή τους δεν είχε επανέλθει στα φυσιολογικά. Αυτό ήταν και το μεγάλο πρόβλημα. Ο κρύος βοριάς που φυσούσε τον κυρ-Αργύρη τον αρρώστησε και γι' αυτό είχε μέρες να τα δώσει τροφή και να τα φροντίσει.

Η Νίτσα η κασίκα πήγε από το παράθυρο να δει τι συμβαίνει. Ο κυρ-Αργύρης ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, κουκουλωμένος με ένα πάπλωμα και πολλές κουβέρτες.

"Μάλλον θα έχει πυρετό", σκέφτηκε κι έτρεξε να το πει στα άλλα ζώα. Μα πως να το πει αφού είχε χάσει τελείως τη μιλιότητά της!

Πήγε λοιπόν μέσα στο στάβλο κι άρχισε να κλαίει, χωρίς φωνή φυσικά, όμως τα δάκρυα κυλούσαν ώσπου έφτιαξαν μια λιμνούλα και μπήκαν μέσα οι πάπιες μιας και η λίμνη έξω είχε παγώσει! Οι πάπιες "γαβ γαβ", ευχαρίστησαν ικανοποιημένες τη Νίτσα την κασίκα και 'κείνη σταμάτησε να κλαίει χαμογελώντας γλυκά με νάζι. Έπειτα βγήκε πάλι έξω από το στάβλο και κατευθύνθηκε προς το παράθυρο του κυρ-Αργύρη. Τα υπόλοιπα ζώα την ακολούθησαν γιατί κατάλαβαν ότι κάτι ήθελε να δούνε.

Όταν αντιλήφθηκαν ότι ο καλός τους ο σπιτονοικοκύρης είναι άρρωστος πήγαν να τον περιποιηθούν. Η Τούλα η αγελαδούλα του πήγε ζεστό γαλατάκι. Η Νίτσα η κατσίκα πήρε ξύλα και άναψε το τζάκι που' χε σβήσει. Οι κοτούλες του έφτιαξαν μια ζεστή ομελέτα. Ο Σταχτής κάθονταν δίπλα στο κρεβάτι, κουνώντας την ουρά του με ζωηράδα. -Καλά μου ζωάκια , σας αγαπώ τόσο πολύ! Ευχαριστώ που με φροντίζετε! είπε ο κυρ-Αργύρης. Εύχομαι να ξαναβρείτε τις σωστές φωνούλες σας!

Αμέσως η ευχή του κυρ-Αργύρη "έπιασε" και τα ζώα ξαναβρήκαν τις φωνές τους.

Τις ξαναβρήκαν όχι μονάχα με την ευχή του σπιτονοικοκύρη τους, αλλά με τη συνεργασία που είχαν μεταξύ τους, την αγάπη, το ενδιαφέρον και την περιποίηση που έδειξαν στον άνθρωπο που τους φρόντιζε τόσα χρόνια.

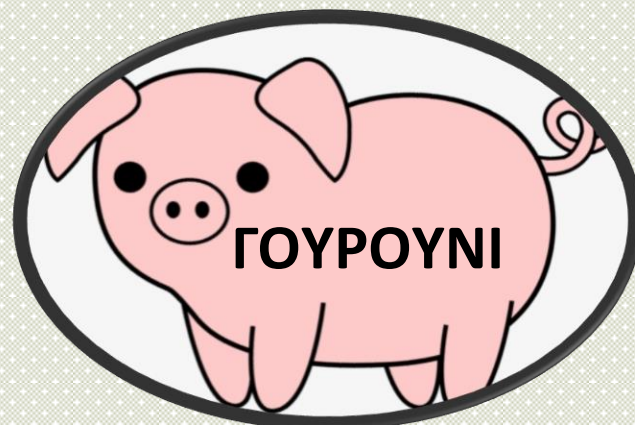
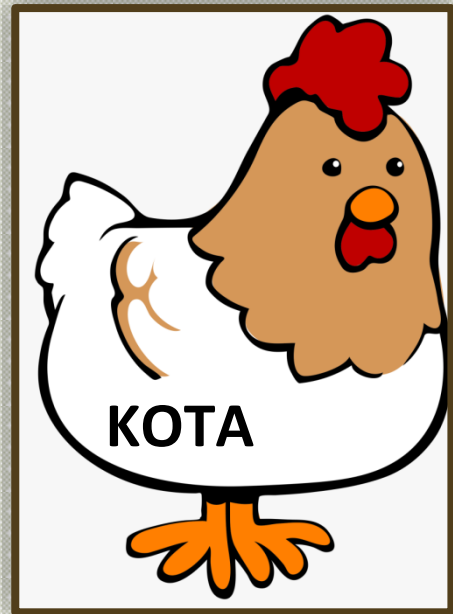
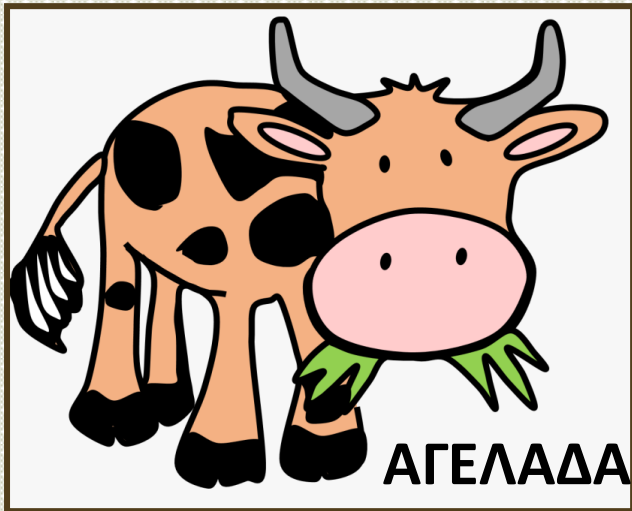
Η ευγνωμοσύνη
μπορεί να εκφραστεί και με μια λεξούλα
τόσο απλή αλλά και μαγική:

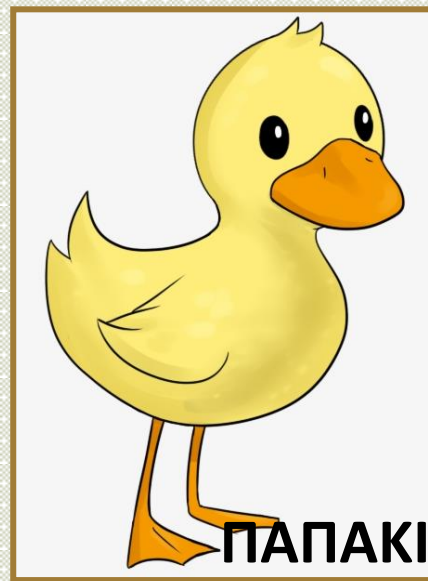
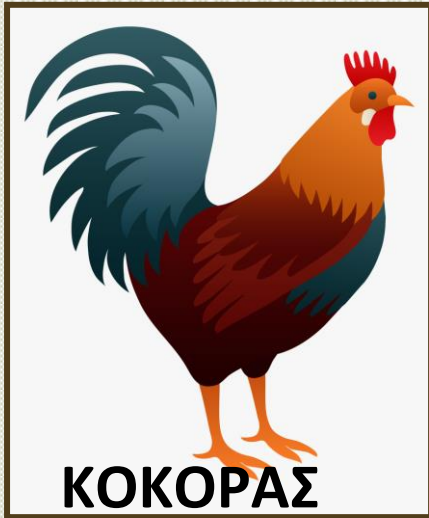
"ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ"

κι όταν γίνεται και πράξη
δίνει τόση χαρά σα να πετάς ψηλά!

Επιμέλεια-συγγραφή: Βασιλική Χουρσίδου

Νηπιαγωγός

ΕΣΥ

14.

Συγγραφή – Επιμέλεια: Βασιλική Χουρσίδου